

POZNÁMKY K NIČEMU

I.

Po zavření okna, za nímž číhá podzim, pod nehtem stínka.

Horlivě umrlec klinká, ale není mi známo, kdo jiný by tu sekl očima a myslí, kromě psa, který olizuje mi ruku a hřeje mezi třísly, ještě ten.

Je povinnost času, aby mu tlama zas páchla hnilobou, aby mně v krku vzpřičil se hrot suchého listu.

A je otázka času, co tu vrní – jestli filmová cívka s navinutou tragikomedii, nebo šicí stroj s jehlou v Kristu.

Po zavření okna, za nímž číhá podzim, pod nehtem stínka.

II.

A tu bolest slzy vážou na těžkou vodu. Už celá sklínka je jí, zapáchá po petroleji, mocná upalovat kořínky novorozeneckých smíchů,

jinak řečeno, z těch žen dole na ulici brzy jednu zamrazí v zádech tam, kde má míchu, a patrně to bude chtít večer s někým rozebrat, zřejmě s podobně rozebranými přítelkyněmi,

i já bych mohl mezi nimi nastojato trčet, mezi jejich cigaretami v prstech na vyvrácených zápěstích, a čekat, až na mě přijde řada a dají mi slovo,

já ho ale nechci, mám jich dost a k čemu jsou, když po zavření okna, za nímž číhá podzim, pod nehtem stínka.

III.

Snad jedině tu mizérii kolem rozvibrovat,
přemalovat slovem, které bylo na počátku.

Jenže obraz října jím už promlouvá, jeho vší odstín,
lesk, každá sebetenčí linka.